

AUTOKOERSEN IN OOSTENDE

door **Roland PIERLOOT**

Naar aanleiding van het artikel "*Gemotoriseerde snelheidsduivels breken wereldrecords*", van de hand van Ivan Van Hyfte en verschenen in ons tijdschrift "De Plate" (in april II.), wens ik wat volgt eraan toe te voegen.

De snelheidswedstrijden met auto's startten te Oostende in feite in **1899** met de wedren "Parijs-Oostende", ingericht door het Parijse blad "Le Vélo" en met aankomst op de "Hippodrome Wellington". Deze koers stond zowel voor auto's als voor motoren-driewielers open; de rit werd verreden in twee dagen. De overwinnaar bij de motoren was Barras in 6 u 8 minuten; bij de automobielen won Levegh op *Mors* in 6 u 11 minuten; bij de toeristen Creux in 8 u 24 minuten en uiteindelijk bij de motoren toerist Ollier in 6 u 50 minuten en 27 seconden. Bij de zeer lichte wagens, de zogenaamde *voiturettes*, hadden de gebroeders Renault de bovenhand in 9 u 31 minuten. Na aankomst werd er nog een elegantiewedstrijd en een bloemencorso ingericht op de zeedijk. Zo werd de start gegeven van nog vele jaren autokoers in Oostende, - en dat met een zeer groot succes.

In **1900 en 1901** werden de koersen ingericht op de piste van de "Wellington renbaan", de toen zogenoemde "*motodrome*". De feesten duurden 3 à 4 dagen, met als toegangsprijzen: voor de 'tribune': heren 5 fr., dames en kinderen 2 fr.; voor de 'pelouse': 50 centiemen. Na deze voornoemde jaren kwam men tot de vaststelling dat de gras piste niet meer voldeed aan de hoge snelheid van de wagens en men keek uit, in **1902** en zonder koersen, naar een nieuwe locatie.

Het oog viel op de pas aangelegde baan 'recht zonder bochten' langs het kanaal Nieuwpoort-Snaaskerke zodat er vanaf **1903** weer koersen werden verreden als de "*Semaine automobile d'Ostende*", en dat tot voldoening van iedereen. Op de laatste dag was er een behendigheidswedstrijd op de 'renbaan' en een bloemencorso op de zeedijk. De wagens waren tentoongesteld vóór het Kursaal en alles werd afgesloten met een groot banket in het "Hôtel Fontaine" dat gelegen was in de Langestraat.

In **1904 en 1905** werd er een grote 'toeristische rondrit' bijgevoegd: Oostende-Blankenberge-Brugge-Gistel-Oostende.

1905 was een record-topjaar. Er werden niet minder dan vier wereldrecords gevestigd op één dag! In de klasse "*voiturettes*" brak Edmond het record op '*Darracq*', Hanriot op '*Clément-Bayard*' in de klasse "lichte wagens", Barras eveneens op '*Darracq*' en Olieslagers ("de Antwerpse duivel") op motorfiets '*Minerva*'. De koersen werden steeds in de twee richtingen gereden: eenmaal "wind op" en eenmaal "wind achter"; zo berekende men de gemiddelde snelheid.

De 'rondrit' van de kust werd in **1907** afgeschaft, omdat er in Brugge te veel overtredingen voor overdreven snelheid werden vastgesteld. Dat jaar werd er, in samenwerking met de Franse automobielfclub, een grote wedstrijd ingericht over vier dagen. Op 20 juni 1907 vertrokken de wagens uit Parijs naar Abbeville en Boulogne: 269 km. Op 21 juni: Boulogne-Oostende: 117 km. Aankomst kort na de middag, controle van de wagens in de grote garage "Oostende Automobiel" in de Koninginnelaan; om 3 uur snelheidswedstrijd over 5 km. Op de baan De Haan aan zee en Oostende, af te leggen in beide richtingen. Op 22 juni vertrek van de wagens, uit Oostende naar Rouen. Op 23 juni: Rouen-Parijs. Nog datzelfde jaar 1907 werd een tweede "week van Oostende", ingericht, als criterium met vertrek in Spa, van 13 tot 19 juli. Spa-Oostende, Oostende-Boulogne, Boulogne-Reims, Reims-Spa. In Oostende werden drie koersen ingericht: de mijl, de 5 km en de 10

km vanuit stilstand. J. Ficher verkreeg de “Coupe William” op *Vivinus* in Oostende met een gemiddelde snelheid van 97 km⁹²⁰ m per uur. Sauviniere won de “Beker van Oostende” op *Imperia* met een gemiddelde snelheid van 71 km³¹⁶ m per uur.

Tot zover mijn opzoekingen, van **1899 tot en met 1907**, die reeds een dik boek met vele illustraties omvatten. Mijn volgende project is van **1908 tot 1914**, jaar waarin het inrichten van autokoersen in Oostende beëindigd werd. Mochten er lezers zijn die ook maar iets bezitten over deze laatste periode, gelieve dan contact op te nemen met en onder dankzegging van dhr. Roland PIERLOOT, Elisabethlaan 1A, te Oostende.

De Brabançonne van “Mijnheer Pastoor” in Mariakerke

genoteerd door Yves DINGENS

Vooraleer verschillende kastelen te verwerven, alwaar hij zich heelde van de onaangenaamheden van de macht en de zorgen van het Congolese bedrijf, bezat Leopold II in Mariakerke een klein buitenverblijf. Aldaar wat raadselachtig was, ging hij elke woensdag een eerbare dame opzoeken. Een vrouw, even merkwaardig door haar *esprit* als door haar prachtige schoonheid (het betreft dus niet Caroline ...).

Helaas, reeds van verre deed Leopolds grote baard hem opmerken bij indiscrete blikken. En de kuise boeren van Mariakerke namen daar aanstoot aan.

Aldus, op het uur van de vespers, stortten zij hun hart uit bij hun pastoor en verzekerden hem dat, woensdag a.s., Sire – zij spraken over: *Sire!* – “er zou van lusten”.

De pastoor was niet van het soort eenzelvige priesters die snel haarklieven, alsook vanaf hun preekstoel orakeltaal uitslaan tegen de onzedelijkheid van de tijden. Hij kende ten andere grondig zijn parochianen wier deugzaamheid niet minder van de sterkste was.

“Wilt gij de Koning in verlegenheid brengen?”, sprak hij. “Doet dat niet! Men mag zijn Vorst niet oneerbiedig bejegenen ...”.

En de pastoor gaf hen de raad om te profiteren van het moment dat Zijne Majesteit zich in de villa zou bevinden. Om dan de gemeentefanfare samen te brengen en om hem aldaar, onder zijn vensters, te vergasten op het spelen van de “*Brabançonne*”.

Toen, de volgende woensdag, de illustere bezoeker driekwart uur in het gastvrije, gezellige huis binnen gegaan was, klonk plotseling heel luid vóór de deur het helse kabaal van een “*Brabançonne*”-spel.

Tegen zijn gewoonte in, verliet Leopold II, die avond, de villa niet...

Maar veertien dagen later, ontving de te geestige pastoor van zijn bisschop een briefje. Daarin werd zijn overplaatsing gemeld naar een klein, verloren “gat”.

En Leopold II is nooit meer naar Mariakerke teruggekeerd.

(Pourquoi Pas?)

Bron: “Le Carillon”; 14 maart 1911.